21/11/2021

Η χειροτονία του Επισκόπου Χαριουπόλεως στο Σύδνεϋ

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας

Διπλή πνευματική χαρά βίωσε το πρωί της Κυριακής, 21 Νοεμβρίου, η Ελληνορθόδοξη Εκκλησία της Αυστραλίας. Ανήμερα της μεγάλης Θεομητορικής εορτής των Εισοδίων της Θεοτόκου, στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου, στο Marrickville του Σύδνεϋ, τελέστηκε με εκκλησιαστική λαμπρότητα η εις Επίσκοπον χειροτονία του Αρχιεπισκοπικού Επιτρόπου Καμπέρας, εψηφισμένου Επισκόπου Χαριουπόλεως κ. Προχόρου.

Ο νέος Επίσκοπος αξιώθηκε να λάβει τη χάρη της Αρχιερωσύνης δια των χειρών του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Μακαρίου, **μετονομασθείς Βαρθολομαίος**, προς τιμήν του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου και της συμπλήρωσης 30 ετών ευκλεούς και γόνιμης Πατριαρχίας Του.

Προ της χειροτονίας του, ιστάμενος ενώπιον του Ποιμενάρχου του, **ο εψηφισμένος Επίσκοπος δήλωσε την αφοσίωσή του προς το Σεπτό της Ορθοδοξίας Κέντρο και προς τον Παναγιώτατο κ.κ. Βαρθολομαίο, εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του προς τους Συνοδικούς Αρχιερείς για την προαγωγή του, ενώ μνημόνευσε κι ευχαρίστησε τα πρόσωπα που τον ευεργέτησαν πολλαπλώς στην πορεία της ζωής του**. Αναφέρθηκε ονομαστικά, μεταξύ άλλων, στον Σεβ. Μητροπολίτη Σεβαστείας κ. Σεραφείμ, από τον οποίον έλαβε τους δύο πρώτους βαθμούς της ιερωσύνης, στους συνεπισκόπους του στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας και στα μέλη της αρχιεπισκοπικής αυλής, στον Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτη κ. Νεκτάριο Ζορμπαλά, που ήταν ο ιερέας, ο οποίος τον βάπτισε, στους καθηγητές του στη Θεολογική Σχολή του Αποστόλου Ανδρέου, στους αειμνήστους ιερείς Παναγιώτη Μπασκούτα, Γεώργιο Κουκουλά, Κωνσταντίνο Μαυρίδη και Μιχαήλ Αποστολόπουλο, στον παππού του, μακαριστό ιερέα Φίλιππο Μωραϊτη, καθώς και στον θείο του, Ιάκωβο, εκ της Ιεράς Μονής Αγίου Διονυσίου Αγίου Όρους.

Επιπροσθέτως, έκανε ειδική μνεία στον αοίδιμο Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας κυρό Στυλιανό, από τα χέρια του οποίου έλαβε το οφφίκιο του Αρχιμανδρίτου και, όπως

επισήμανε, διδάχθηκε πολλά εκ της μεγάλης πείρας και σοφίας του.

Η συγκίνηση του Επισκόπου Χαριουπόλεως κορυφώθηκε όταν τα χείλη του πρόφεραν τα ονόματα των αειμνήστων γονέων του, Βασιλείου και Λυγερής. « ***Τους ευχαριστώ εκ βάθους καρδίας για όσα υπέρ εμού εκοπίασαν. Με ανέθρεψαν με αγάπη, πίστη, ταπείνωση, πραότητα και φόβο Θεού. Σφράγισαν με τη συμβουλευτική καθοδήγησή τους τη ζωή μου»,*** **σημείωσε με έντονη τη συναισθηματική του φόρτιση, ευχόμενος ο Θεός να τους αναπαύσει εν χώρα ζώντων και εν σκηναίς δικαίων**.

Ολοκληρώνοντας την προσφώνησή του και αφού μνημόνευσε κι ευχαρίστησε για τη συνεργασία τους, τους ανθρώπους των Ενοριών Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης Liverpool και Αναστάσεως του Χριστού Kogarah, καθώς επίσης τον ιερό Κλήρο και φιλόχριστο τον λαό της Καμπέρας και της Τασμανίας, ο χειροτονούμενος Επίσκοπος απευθύνθηκε με βαθιά υιική αγάπη στον Σεβασμιώτατο κ.κ. Μακάριο, ευχαριστώντας τον για την πατρική στοργή με την οποία τον περιβάλλει από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισε. «Ευγνωμονώ τον Θεό που υπάρχετε στη ζωή μου και στη ζωή της τοπικής μας Εκκλησίας», τόνισε χαρακτηριστικά, και υποσχέθηκε να τιμήσει το επισκοπικό αξίωμα, καταβάλλοντας όλη του τη δύναμη για να φανεί αντάξιος των προσδοκιών της Εκκλησίας.

Με τη βεβαιότητα ότι ο νέος Επίσκοπος διαθέτει τα εχέγγυα για να δικαιώσει πράγματι τις προσδοκίες της Εκκλησίας, ο Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας τού απηύθυνε πατρικές συμβουλές και νουθεσίες για την περαιτέρω πρόοδό του, εκκινώντας από την εορτή της ημέρας και σημειώνοντας τον θεολογικό και πνευματικό συμβολισμό της εισόδου του Θεόπαιδος Μαριάμ στον Ναό. «Η ολοκληρωτική αφιέρωση της Παναγίας στον Θεό μάς υπενθυμίζει ότι ουδείς ανήκει στον εαυτό του», υπογράμμισε μεταξύ άλλων, επισημαίνοντας ότι «ψυχή τε και σώματι ανήκομε στον Χριστό».

Αναφερόμενος στην ύψιστη τιμή που λαμβάνει ο Επίσκοπος Χαριουπόλεως, ήτοι να φέρει εφεξής το όνομα Βαρθολομαίος, ο Σεβασμιώτατος τού επισήμανε ότι η τιμή αυτή συνιστά ταυτόχρονα και μέγιστη ευθύνη, καθότι θα πρέπει να προσπαθήσει να ομοιάσει, όσο μπορεί, στο πρόσωπο αυτό που κράτησε στους ώμους του την Ορθοδοξία για τριάντα ολόκληρα χρόνια. Μιλώντας από καρδιάς για τον Πατριάρχη του Γένους, ο Αρχιεπίσκοπος έκανε λόγο για τη μεγαλύτερη πνευματική φυσιογνωμία της συγχρόνου κοινωνίας, «αφενός μεν διότι στο πρόσωπό του ενσαρκώνεται ένας υψηλός και πνευματικός θεσμός, αφετέρου δε διότι, ως πρόσωπο, διαθέτει μία δυναμικότητα ζωής, χάριτος, πλούτου θεϊκού και ενεργού προσευχής». «Ο Πατριάρχης μας συνιστά μίαν εξέχουσα ιεραρχική μορφή της Εκκλησίας, ένα πεφωτισμένο λειτουργό των Μυστηρίων του Θεού και πρόμαχο των υψηλών αξιών», τόνισε σε άλλο σημείο και προσέθεσε: «Στο πρόσωπό του συγκεφαλαιώνεται ένας ολόκληρος κόσμος πνευματικών αξιών, αρετών και

χαρισμάτων. Αντικατοπτρίζει μίαν ωραιότητα, μίαν ανωτερότητα, εκπέμπει εικόνα πληρότητος».

Ακολούθως, **ο Σεβασμιώτατος μετέφερε στον νέο Επίσκοπο ένα απόσπασμα από τον λόγο του μακαριστού Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος, απ' όταν ετέλεσε την εις Πρεσβύτερον χειροτονία του Οικουμενικού Πατριάρχου, τότε Διάκονου Βαρθολομαίου: «Ἔρχεσαι ἵνα λάβῃς τήν χάριν. Αὐτή εἶναι τό κύριον. Αὐτή εἶναι ἡ ἀποφασίζουσα εἰς τό τέλος. Ἀλλά διά νά γίνῃ αὐτό πρέπει νά κενωθῇς διά νά δοθῇ τόπος εἰς τήν χάριν», ήταν τα πατρικά λόγια του μακαριστού Ιεράρχου Μελίτωνος, τα οποία ο Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Μακάριος επανέλαβε ενώπιον του χειροτονούμενου Επισκόπου, με την προτροπή να μην επαναπαυθεί στα χαρίσματά του και να μη βασιστεί στις δικές του δυνάμεις, αλλά να δώσει τόπο στη χάρη του Θεού, για να λειτουργήσει στη ζωή σου**.

Καταληκτικά, **ο Σεβασμιώτατος δήλωσε σίγουρος πως ο Θεοφιλέστατος κ. Βαρθολομαίος θα έχει όμορφη, σεμνή, ταπεινή και ευλογημένη αρχιερατική πορεία, αφού διακρίνεται για την εργατικότητα και την οργανωτικότητά του, για το εκκλησιαστικό του φρόνημα και ήθος, για την παιδεία και τα φιλάνθρωπα αισθήματά του, όσο και για την αφοσίωσή του στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και για τον ενωτικό οραματισμό του για την Ιερά Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας**. Κλείνοντας τον λόγο του, μνημόνευσε τους γονείς του Θεοφιλεστάτου, σημειώνοντας πως, μετά από δεκαέξι ολόκληρα χρόνια, που δεν έκαναν παιδιά, «η Παναγία τούς έστειλε εσένα, ως απάντηση στις πολλές και θερμές τους προσευχές». «Τολμώ σήμερα να καταθέσω εν Εκκλησία πληθούση ότι είσαι παιδί της Παναγίας μας», επισήμανε, «και επομένως δεν είναι τυχαίο ότι χειροτονείσαι σήμερα που εορτάζομε τα Εισόδιά της».

Σημειώνεται ότι **κατά τη Θεία Λειτουργία και τη χειροτονία του Επισκόπου Χαριουπόλεως, τον Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας πλαισίωναν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δέρβης κ. Ιεζεκιήλ και οι Θεοφιλ. Επίσκοποι Μιλητουπόλεως κ. Ιάκωβος, Μελόης κ. Αιμιλιανός, Κυανέων κ. Ελπίδιος, Σινώπης κ. Σιλουανός, Σωζοπόλεως κ. Κυριακός, Μαγνησίας κ. Χριστόδουλος και Κερασούντος κ. Ευμένιος.** Ανάμεσα στο εκκλησίασμα, που μαζί με τον Κλήρο βροντοφώναξε «Άξιος» στον νέο Επίσκοπο, βρίσκονταν μεταξύ άλλων η Ύπατη Αρμοστής της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Αυστραλία, κ. Μάρθα Μαυρομμάτη, ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος στο Σύδνεϋ, κ. Χρήστος Καρράς, οι πολιτειακοί γερουσιαστές κ. Peter Poulos και κ. Courtney Houssos, ο Πρόεδρος της Διακοινοτικής Επιτροπής Βικτώριας, κ. Αντώνιος Τσουρδαλάκης, ο Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Καμπέρας, κ. Ιωάννης Λουκαδέλλης, και ο κατά σάρκα

αδελφός του Οικουμενικού Πατριάρχου, κ. Νικόλαος Αρχοντώνης, με τη σύζυγό του, Αικατερίνη.

Λόγος Νουθετήριος του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ. Μακαρίου

κατά την εις Επίσκοπον χειροτονία του Θεοφιλεστάτου εψ. Επισκόπου Χαριουπόλεως κ. Προχόρου στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου

Σύδνεϋ, 21 Νοεμβρίου 2021

Θεοφιλέστατε ἀδελφέ, ἐψηφισμένε ἐπίσκοπε Χαριουπόλεως καί τέκνο ἐν Κυρίῳ ἀγαπητό,

Ἀγάλλεται σήμερον ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή μας ἐπί τῇ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίᾳ ἑνός ἀξίου κατά πάντα τέκνου αὐτῆς. Ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου, μετά ἀπό τήν εἰσήγηση τῆς ἐλαχιστότητάς μου καί τήν εὐμενῆ προβολή τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ψήφων κανονικῶν γενομένων στόν πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στό Φανάρι, σέ ἐξέλεξε Ἐπίσκοπο τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἁγιωτάτης Ἐπισκοπῆς Χαριουπόλεως, ἐκτιμήσασα τήν εὔορκον ἱερατική καί εὐρυτέραν ἐκκλησιαστική σου διακονία στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή μας καί ἐπιβραβεύσασα τήν ὑπακοή καί τήν ἀφοσίωσή σου στόν Οἰκουμενικό Θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, στόν Πατριάρχη μας ἀλλά καί στόν Ἀρχιεπίσκοπο καί Ποιμενάρχη σου.

Ὅμως, ἡ χαρά τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καί τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν εἶναι σήμερα διπλῆ. Δέν πανηγυρίζομε μόνο τήν προσωπική σου Πεντηκοστή καί τήν κλήση σου νά εἰσοδεύσεις εἰς τά Ἅγια τῶν Ἁγίων, γιά νά καταστεῖς Ἀρχιερέας τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἀλλά, παράλληλα, καί τή μεγάλη Θεομητορική ἑορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στόν Ναό. Ἑορτάζουμε μαζί μέ τήν κάθοδο τοῦ Παρακλήτου καί τήν ἑορτή κατά τήν ὁποία ἡ «ἐκ τῶν Προφητῶν προκηρυχθεῖσα καί πρό αἰώνων προορισθεῖσα Μητέρα τοῦ Θεοῦ», ἡ «προεκλεχθεῖσα ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ»[1], εἰσέρχεται στον Ναό, γιά νά γίνῃ ἡ ἰδία «καί ἀνάθημα καί εὐῶδες θυμίαμα» καί «τοῦ Ἰησοῦ οἰκητήριον, τερπνόν καί ὡραῖον»[2]. Δόξασε μέ ὅλη σου τήν ὕπαρξη τόν Τριαδικό Θεό, διότι «ἡ ἐντολή Κυρίου τηλαυγὴς φωτίζουσα

ὀφθαλμούς ἠκούσθη»[3]. «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν». «Δόξα τῷ Θεῷ, τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι, τῇ πρεσβείᾳ καί μεσιτείᾳ τῆς Θεομήτορος».

Τή σημερινή ἑορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «εἰς τά ἅγια τῶν ἁγίων» τήν ἀναφέρουν, γιά πρώτη φορά, οἱ ἀπόκρυφες πηγές καί μάλιστα τό Πρωτοευαγγέλιο τοῦ Ἰακώβου[4], τοῦ ὁποίου τά πρῶτα κεφάλαια ἐγράφησαν περί τό 150 μ.Χ.. Τήν ἀναφέρουν, ἐπίσης, οἱ περισσότερες ἐκ τῶν ἑορτολογικῶν πηγῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, κυρίως στήν περιοχή τοῦ Βυζαντίου, τήν περιλαμβάνουν δέ μεταξύ τῶν πανηγυρικῶν τους λόγων καί ὁμιλιῶν οἱ περιφανέστεροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μέ προεξάρχοντα τόν Νύσσης Γρηγόριο. Ἤδη, λοιπόν, ἀπό τά μέσα τοῦ 2ου αἰῶνος καί ὁπωσδήποτε πρό τῆς Συγκλήσεως τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὑπάρχει αὐτή ἡ παράδοση περί τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, παράδοση ἡ ὁποία οὐδέποτε διεκόπη στήν πορεία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας[5].

Ἡ ὁλοκληρωτική ἀφιέρωση τῆς Παναγίας στόν Θεό μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι οὐδείς ἀνήκει στόν ἑαυτό του. «Οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν» θά τονίση ὁ Μέγας Κῆρυξ τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, ἐπεξηγῶντας ὅτι: «ἠγοράσθητε γάρ τιμῆς». Ἔχομε ἐξαγορασθεῖ διά τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Γι᾽ αὐτό μᾶς προτρέπει: «Δοξάσατε δή τόν Θεόν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καί ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ»[6]. Ἀκριβῶς δέ καί ἡ σήμερον ἐν τῷ ναῷ εἴσοδος τῆς Θεόπαιδος Μαριάμ ἐνέχει καί τοῦτον τόν βασικό, θεολογικό καί πνευματικό συμβολισμό, εἰδικά γιά σένα, πού καλεῖσαι ἀπό τήν Ἐκκλησία νά λάβεις τόν ὑπερμέγιστο βαθμό τῆς ἀρχιερωσύνης. Συνιστᾶ μία προσφορά ἁγία καί μία ἀφιέρωση ὁλοκληρωτική. Ψυχῇ τε καί σώματι ἀνήκομε στό Χριστό καί ὀφείλομε νά διατηροῦμε καθαρότητα «ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ»[7], ὁπότε ὄντως δοξάζομε τόν Δημιουργό «ἐν τῷ σώματι ἡμῶν καί ἐν τῷ πνεύματι, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ».

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἀπεδέχθη ἐν ὑπακοῇ τό θέλημα τῶν γονέων της καί εἰσῆλθε εἰς τά Ἅγια τῶν Ἁγίων, γνωρίζοντας καλῶς ὅτι ἐπιτελεῖται τό Μέγα θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὄχι τό δικό της. Κενώθηκε ἐν ὑπακοῇ καί ἀφιερώθηκε ἑκουσίως, δίδοντας τόπο στή χάρη τοῦ Θεοῦ, γιά νά ἐνεργήσῃ καί νά τήν καταστήσῃ αἰτία χαρᾶς γιά τό ἀνθρώπινο γένος. Πολύ ὀρθά καί μέ πανηγυρίζουσα φωνή διατρανώνει ὁ ἱερός Ὑμνογράφος: «Ἤγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων»[8], ἡ ἑορτή τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐκπληρώσεως κάθε κατά Θεόν προσδοκίας τῶν ἀνθρώπων.

Θεοφιλέστατε,

Τελοῦντες σήμερον τήν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία σου, δύο πράγματα θέλω νά σοῦ ὑπομνήσω. Τό πρῶτο εἶναι ὅτι σέ λίγο, μέ τήν ἐπίκληση τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θά λάβεις τό ὄνομα Βαρθολομαῖος, πρός τιμήν τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου μας Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος πρό ὀλίγων ἡμερῶν συμπλήρωσε τριάντα χρόνια ἀπό τῆς ἐκλογῆς του στόν Ἀποστολικό καί Πατριαρχικό Θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Θεωρῶ ὑποχρέωσή μου, ὄχι τυπική ἀλλά καρδιακή καί πνευματική, νά τιμήσομε τόν Πατριάρχη μας καί μέ αὐτό τόν τρόπο, δίδοντας δηλαδή τό ὄνομά του σέ ἕναν ἀπό τούς Ἐπισκόπους τῆς τοπικῆς Ἱεραρχίας μας.

Γιά τόν Πατριάρχη μας σᾶς ἔχω μιλήσει πολλές φορές, ἰδιωτικά καί δημόσια, ἐπίσημα καί ἀνεπίσημα, καί ὅλοι γνωρίζετε τήν ἀγάπη καί τό σεβασμό πού τρέφω ἀπέναντί του. Μπορῶ νά πῶ μέ βεβαιότητα τούτη τήν ἱερή στιγμή ὅτι ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἶναι ἡ μεγαλύτερη πνευματική φυσιογνωμία τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἀφ᾽ ἑνός μέν διότι στό πρόσωπό του ἐνσαρκώνεται ἕνας ὑψηλός καί πνευματικός θεσμός, ἀφ᾽ ἑτέρου δέ διότι, ὡς πρόσωπο, διαθέτει μία δυναμικότητα ζωῆς, χάριτος, πλούτου θεϊκοῦ καί ἐνεργοῦ προσευχῆς. Ὑπηρετεῖ τήν οἰκουμένη, προσφέρει αἰσιοδοξία, κηρύττει τήν ἀνάσταση «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας». Εἰρηνεύει τόν λαό καί οἱ εὐλογίες του «ὡς νεφέλαι πέτανται»[9] εἰς τόν ἀτέρμονα ὁρίζοντα. Ὑπέρ τοῦ λαοῦ του προσεύχεται συνεχῶς ὡς ἄλλος Ἀββακούμ «ἀπό φυλακῆς πρωίας», μεταποιούμενος σέ ἅρμα χερουβικό [10], ρίπτοντας, τρόπον τινά, πρηνῆ τό λαό του καί τήν Ἐκκλησία του στά κράσπεδα τῶν ἱματίων τοῦ Θεοῦ. Ὅλους τούς βυθίζει στή μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Πατριάρχης μας συνιστᾶ μίαν ἐξέχουσα ἱεραρχική μορφή τῆς Ἐκκλησίας, ἕνα πεφωτισμένο λειτουργό τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ καί πρόμαχο τῶν ὑψηλῶν ἀξιῶν.

Στό πρόσωπό του συγκεφαλαιώνεται ἕνας ὁλόκληρος κόσμος πνευματικῶν ἀξιῶν, ἀρετῶν καί χαρισμάτων. Ἀντικατοπτρίζει μίαν ὡραιότητα, μίαν ἀνωτερότητα, ἐκπέμπει εἰκόνα πληρότητος.

Ἀπό σήμερα καί γιά τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς σου θά εἶσαι ὁ Χαριουπόλεως Βαρθολομαῖος. Πρόκειται γιά ὕψιστη τιμή ἀλλά καί μέγιστη εὐθύνη. Εὐθύνη πού σημαίνει ὅτι θά πρέπει νά προσπαθήσεις νά ὁμοιάσεις, ὅσο μπορεῖς, στό πρόσωπο αὐτό, πού κράτησε στούς ὤμους του τήν Ὀρθοδοξία γιά τριάντα ὁλόκληρα χρόνια. Ἰδιαιτέρως σέ παρακαλῶ, λοιπόν, νά φανεῖς ἀντάξιος αὐτῆς τῆς μεγάλης τιμῆς καί εὐλογίας.

Τό δεύτερο πού θέλω νά τονίσω εἶναι ὅτι, καθώς τελοῦμε τό μυστήριον τῆς προσωπικῆς σου Πεντηκοστῆς σήμερον, ἔρχεται στή σκέψη μου ἡ στιγμή κατά τήν ὁποία ὁ περίνους Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνος Μελίτων ἐπιτελοῦσε τά προσωπικά εἰσόδια τοῦ Πατριάρχου μας εἰς τά Ἅγια τῶν Ἁγίων, τότε δηλαδή πού τόν εἰσήγαγε στό δεύτερο βαθμό τῆς Ἱερωσύνης. Ὁ μακαριστός Μελίτων, ἀντί ἄλλων πολλῶν λόγων καί προτροπῶν τότε, περιορίστηκε μόνο σέ ἕνα λόγο βαθύ καί βιωματικό. Εἶπε πατρικῶς καί μετά πολλῆς στοργῆς στόν τότε Διάκονο Βαρθολομαῖο: «Ἔρχεσαι ἵνα λάβῃς τήν χάριν. Αὐτή εἶναι τό κύριον. Αὐτή εἶναι ἡ ἀποφασίζουσα εἰς τό τέλος. Ἀλλά διά νά γίνῃ αὐτό πρέπει νά κενωθῇς διά νά δοθῇ τόπος εἰς τήν χάριν»[11]. Μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐπισκοπικῆς σου χειροτονίας καί τῆς σημερινῆς ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεόπαιδος Μαρίας, ἐπαναλαμβάνω κι ἐγώ πατρικά τά λόγια τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου Μελίτωνος: δῶσε τόπο στή χάρη τοῦ Θεοῦ. Μήν ἐπαναπαυθεῖς στά χαρίσματά σου, μή βασιστεῖς στίς δικές σου δυνάμεις. Νά ἀτενίζεις καθημερινά τό πρόσωπο τῆς Παναγίας μας, ἡ ὁποία κενώθηκε ἐν ὑπακοῇ καί ἀφιερώθηκε ἑκουσίως, δίδοντας τόπο στή χάρη τοῦ Θεοῦ. Καί ὅπως Αὐτή ἐβίωσε ὅλη ἐκείνη τήν ἀλληλοδιάδοχο ἐναλλαγή τῆς χαρᾶς καί τοῦ πόνου στίς διάφορες ἐκφάνσεις τῆς μυστηριώδους ζωῆς τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ της, ἔτσι καί ἐσύ νά εἶσαι ἕτοιμος καί δεκτικός, ὥστε νά βιώνεις τήν ἐναλλαγή τῆς ταπεινώσεως καί τῆς δόξας. Αὐτό θά πρέπει νά κάνεις, διότι ἔτσι δίδεται τόπος στη χάρη, ἡ ὁποία μυστικά καί ἀθόρυβα, ὡσεί αὔρα λεπτή, διαχέεται στόν σύμπαντα κόσμο καί στήν Ἐκκλησία. Δῶσε τόπο στή χάρη τοῦ Θεοῦ, γιά νά λειτουργήσει στή ζωή σου.

Λαμβάνεις τόν τίτλο τῆς ἱστορικῆς καί δεδοξασμένης Ἐπισκοπῆς Χαριουπόλεως. Ἡ

Χαριούπολη εἶναι πόλη τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, σέ κοντινή ἀπόσταση ἀπό τήν Ἀδριανούπολη καί τίς Σαράντα Ἐκκλησίες. Λαμπροί Ἱεράρχες προκάτοχοί σου εἶναι ὁ Βησσαρίων, ὁ ὁποῖος εἶχε καί λαμπρά ἐκκλησιαστική δράση κατά τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση τοῦ 1821, ὁ Γεννάδιος (1879-1939), ὁ ἐθνομάρτυρας Γερμανός Καραβαγγέλης (1863-1935), ὁ μετέπειτα Καστορίας καί Ἀμασείας, καί ὁ Φιλόθεος (1903), ὁ μετέπειτα Μυριοφύτου καί Περιστάσεως. Προσπάθησε νά τιμήσεις ὅλους τούς προκατόχους σου, τῶν ὁποίων οἱ ψυχές ἀγάλλονται αὐτή τήν ὥρα στόν οὐρανό.

Εἶμαι σίγουρος ὅτι θά ἔχεις ὄμορφη, σεμνή, ταπεινή καί εὐλογημένη ἀρχιερατική πορεία καί ὅτι θά φανεῖς ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Διακρίνεσαι γιά τήν ἐργατικότητά σου, τήν ὀργανωτικότητά σου, τό ἐκκλησιαστικό σου φρόνημα καί ἦθος, τή θύραθεν καί θεολογική σου παιδεία, τά φιλάνθρωπα αἰσθήματά σου καί τήν ἀγάπη σου πρός τόν πλησίον, κυρίως πρός τούς φτωχούς καί τούς ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας. Ἐκτιμῶ ἀπεριόριστα τό σεβασμό σου πρός τό Πατριαρχεῖο μας, τήν ἀγάπη σου πρό τόν Πατριάρχη μας, τήν ἐκτίμηση καί ὑπακοή σου πρός τήν ἐλαχιστότητά μου καθώς καί τόν ἑνωτικό ὁραματισμό πού ἔχεις γιά τήν τοπική μας Ἐκκλησία. Ἡ παρουσία σου στήν πρωτεύουσα τοῦ κράτους μας, τήν Καμπέρα, θά διασφαλίσει μία ζωντανή καί σοβαρή μαρτυρία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν τοῦ κράτους μας. Ἀξιοποίησε ὅλα αὐτά τά χαρίσματα πού σοῦ ἔδωσε ὁ καλός Θεός, γιά νά προχωρήσει τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, δίχως ἐσύ νά ἔχεις δικά σχέδια ἤ ἰδιοτελεῖς σκοπούς. Ὅ,τι κάνεις νά τό κάνεις μέ ὅλη σου τήν καρδιά γιά τήν Ἐκκλησία μας.

Αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά μνημονεύσω τούτη τήν ὥρα τούς μακαριστούς γονεῖς σου, Βασίλειο καί Λυγερή, οἱ ὁποῖοι δέν ἔκαναν παιδιά καί μετά ἀπό δεκαέξι ὁλόκληρα χρόνια ἡ Παναγία τούς ἔστειλε ἐσένα, ὡς ἀπάντηση στίς πολλές καί θερμές τους προσευχές. Τολμῶ, λοιπόν, σήμερα νά καταθέσω ἐν Ἐκκλησίᾳ πληθούσῃ ὅτι εἶσαι παιδί τῆς Παναγίας μας καί ἐπομένως δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι χειροτονεῖσαι σήμερα πού ἑορτάζομε τά Εἰσόδιά της. Σέ συνοδεύουν, οἱ εὐχές καί οἱ προσευχές τῶν καλῶν καί πιστῶν μακαριστῶν γονέων σου, οἱ εὐχές τῶν παρισταμένων ἁγίων Ἀρχιερέων, κυρίως δέ καί πρωτίστως οἱ εὐχές τοῦ Πατριάρχου μας, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα θά φέρεις ἀπό σήμερα.

Προσεγγίζοντες, οἱ θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι, ὁ εὐσεβής κλῆρος καί ὁ φιλόχριστος

λαός, τήν ἱερή στιγμή τῆς καθόδου τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπί σέ, ταπεινῶς καί εὐλαβῶς παρακαλῶ τήν εἰσοδεύσασα σήμερα εἰς τά ἅγια τῶν ἁγίων Κυρία Θεοτόκο νά σέ περισκέπει καί νά σέ περιφρουρεῖ πάντοτε καί μέ τίς Θεομητορικές της πρεσβεῖες νά σέ βοηθήσει νά γίνεις σωστός καί καλός Ἐπίσκοπος, γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλκησίας καί τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας.

[1] Δοξαστικόν Ἀποστίχων τῆς ἑορτῆς τῆς ἐν τῷ Ναῷ Εἰσόδου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

[2] Ἀπόστιχα τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. α΄.

[3] πρβλ. Ψαλμ. 18, 10.

[4] Τό κείμενον εἰς τό Πρωτευαγγέλιον ἀναφέρει: «Καί ἐγένετο τριετής ἡ παῖς, καί εἶπεν Ἰωακείμ· Καλέσατε τάς θυγατέρας τῶν Ἑβραίων τάς ἀμιάντους καί λαβέτωσαν ἀνά λαμπάδα, καί ἔστωσαν καιόμεναι, ἵνα μή στραφῇ ἡ παῖς εἰς τά ὀπίσω καί αἰχμαλωτισθῇ ἡ καρδία αὐτῆς ἐκ ναοῦ Κυρίου. Καί ἐποίησαν οὕτως ἕως ἀνέβησαν ἐν τῷ ναῷ Κυρίου. Καί ἐδέξατο αὐτήν ὁ ἱερεύς, καί φιλήσας εὐλόγησεν αὐτήν καί εἶπεν· Ἐμεγάλυνεν Κύριος τό ὄνομά σου ἐν πάσαις ταῖς γενεαῖς· ἐπί σοί ἐπ᾽ ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν φανερώσει Κύριος τό λύτρον (=λύτρωσιν) αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ. Καί ἐκάθισεν αὐτήν ἐπί τρίτου βαθμοῦ τοῦ θυσιαστηρίου, καί ἐπέβαλεν Κύριος ὁ Θεός χάριν ἐπ᾽ αὐτήν, καί κατεχόρευσεν τοῖς ποσίν αὐτοῖς, καί ἠγάπησεν αὐτήν πᾶς οἶκος Ἰσραήλ. Καί κατέβησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς θαυμάζοντες καί αἰνοῦντες τόν δεσπότην Θεόν, ὅτι οὐκ ἐπεστράφη ἡ παῖς εἰς τά ὀπίσω. Ἦν δέ Μαρία ἐν τῷ ναῷ Κυρίου ὡς περιστερά νεμομένη, καί ἐλάμβανεν τροφήν ἐκ χειρός ἀγγέλου».

[5] Χρυσοστόμου (Κωνσταντινίδη) Μητροπολίτου Μύρων (Μετέπειτα Ἐφέσου), «Τάδε λέγει Πατριαρχικός Ἄμβων», Ἐκδόσεις Τέρτιος, 1η Ἔκδοσις, Κατερίνη 1991, σελ. 181.

[6] Α΄ Κορ. 6, 19-20.

[7] Β΄ Κορ. 7, 1.

[8] Δοξαστικόν τῆς Λιτῆς τῆς ἑορτῆς τῆς ἐν τῷ Ναῷ Εἰσόδου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

[9] Ησ. 60,8

[10] Ἀρχιμανδρίτου Αἰμιλιανοῦ, «Κατηχήσεις καί Λόγοι. Σφραγίς Γνησία», ὅπ. π., σελ.138.

[11] «Χαλκηδόνια, Μνήμη Μελίτωνος Χατζῆ, Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος 1913-1989», Ἔκδοσις Συνδέσμου τῶν ἐν Ἀθήναις Μεγαλοσχολιτῶν, Ἀθήνα 1999, σελ. 65.